

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на раздел V към глава III от ЗАНН. Образувано е по жалба на Застрахователна компания „Лев Инс“ АД срещу НП № Р-10-739/17.09.2021 г., издадено от заместник-председателя на КФН, ръководещ управление “Застрахователен надзор” (УЗН), с което на жалбоподателя за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ на основание чл. 644, ал. 2, пр. 2 вр. ал. 1, т. 2 от КЗ вр. пар. 1, т. 51 от ДР на КЗ е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева. От страна на жалбоподателя се претендира отмяна на НП и се твърди наличие на хипотеза по чл. 28 от ЗАНН. Административно-наказващият орган (посредством процесуален представител), искайки потвърждаване на НП и присъждане на юрисконсултско възнаграждение, оспорва аргументацията на въззивника.

От писмените доказателствени материали (съдът няма задължение да разкрива обективната истина непременно и чрез гласни доказателствени средства, включително чрез разпити на актосъставителя и свидетелите по АУАН – арг. от чл. 14, ал. 2 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН, което съвсем не значи, че на акта се придава някаква несъществуваща презумптивна доказателствена сила и че не се събират по реда на НПК всички необходими доказателства за разкриване на обективната истина от предмета на доказване по делото) се установява описаната в процесното НП фактическа обстановка, към която съдът препраща (забрана за ползване на такава техника за излагане на установената от съда фактическа обстановка не се съдържа никъде в приложимата нормативна уредба), а също и връчването на препис от АУАН на надлежно упълномощено да представлява нарушителя лице и оправомощаването на актосъставителя за съставяне на АУАН от такъв вид със заповед на заместник-председателя на КФН, ръководещ УЗН. Доказателствената съвкупност е непротиворечива и недвусмислена, като не се откриват логически основания за съмнение относно автентичността или достоверността касателно който и да било неин елемент.

При това положение следва да бъдат споделени и правните доводи по НП, към които съдът също препраща, с уточнението, че място на извършване на нарушението се явява и гр. София, доколкото няма точно определено място, където застрахователят обезателно е следвало да се произнесе (в това число съобразявайки дадените от закона алтернативни възможности за произнасяне, а и възможността за плащане по банков път или на което и да е място, стига това да стане със съгласието на кредитора – при произнасяне посредством определяне на обезщетение и плащането му, като уредбата по ЗЗД в тази връзка е диспозитивна). Не е налице маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН (както в настоящата, така и в действалата до месец декември 2021 г. редакция на разпоредбата), доколкото произнасянето на застрахователя е извършено с 5 работни дни закъснение, но то е направено действително едва след намесата на КФН и липсват обективни причини за визираното забавяне, чийто иначе наистина относително малък срок обуславя налагане на санкция в минимален размер (както е сторил наказващият орган), като законът не изисква наличието на други вредни последици от административното нарушение (с оглед съставомерността) извън самото закъснение, с което най-малкото се застрашават съответните обществени отношения (което застрашаване се явява релевантно по арг. от чл. 10 от НК вр. чл. 11 от ЗАНН).

В обобщение:

При извършената служебно, включително и във от доводите от страна на жалбоподателя, цялостна проверка по реда на чл. 314 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН, съдът не намери причини за изменение или за отмяна на НП. Искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважено (доколкото съответното представителство по делото е налице) при съобразяване на чл. 63д, ал. 4 вр. ал. 3 вр. ал. 1 от ЗАНН вр. чл. 143, ал. 3 от АПК вр. чл. 37, ал. 1 от ЗПрПом вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, като сумата по същото възнаграждение (независимо от материалния интерес) с оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото следва да бъде определена в минимален размер; действителният смисъл на разпоредбата на чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН не е в

това от обхвата на същата разпоредба да бъдат изключени наказващите органи, визирани като подлежащи на призоваване в чл. 61, ал. 1 от ЗАНН.

Мотивиран от всичко изложено и съобразявайки чл. 63, ал. 9 вр. ал. 2, т. 5 вр. ал. 1 вр. чл. 58д, т. 1 от ЗАНН, съдът